

Голоси

Євген Маланюк

Через гори і доли, понад океани,
Крізь пущі і джунглі — пливуть день і ніч голоси.
То не пісня, не поклик, не клекіт. Той зойк незбаданий —
Як останнє зітхання з останніх сил.
Не впіймати мелодії, сенсу не відгадати
Тих приглушених простором, далечинами тятих слів.
Відчуваєш одне лиш: крізь роки, події і дати
Хтось болючо-близький, — хтось, хто мусів загинути, — ось зацілів!
Він ворухиться й навіть пручається — у останній судомі,
Коли вже, мов цементом, заціпило певність кінця.
І прояснює невідоме,
Й вирисовує обрис лиця.
І вже руку підводить. І запалими палить очима.
І вже виразно видно: вогник життя не потух.
Скалічено й зганьблено тіло твоє, Батьківщино,
Та майбутніми бурями дихає Дух.